

ΤΟΜΟΣ Η'.

(α) Ἐξαιρούμεν τῆς Οἰκογενείας Στῆθεως τὸν ἔντιμον
Κύριον Ἀβδ-αλλὰχ, ὅστις καίτοι δικαιούμενος εἰς τὴν
ταξὶν παρητήθη αὐτῆς. Αφεοίμ!

θέσεώς των εἰς πληρωτέαι παρὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερ-
νήσεώς πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγγλόν Πρέσβυν.

Ἐλεημοσύνη, ὦ Ἕλλάς, κάμε ἔλεημοσύνη
Σ' ἐκειοὺς ὅπου θὰ χάσουνε τὴν θέσιν τὸ φαρδίνι·
Δὲν ἔχουνε δικαίωμα; Ψέμματα, ποῖος τὸ λέει;
Δὲν εἶνε τάχα ὅλοι τοὺς Ἀγγλοὺς διακοναρέοι;
Ξέρεϊ κ' ἡ Ἀγγλία, κάμμία φορὰ, ἀνταμοιβὴ νὰ δίνη,
Καὶ μὲ τὰ ξένα χρήματα νὰ κάνῃ ἔλεημοσύνη.
Ἐλεημοσύνη κάμε Ἕλλάς τοῦ Μπέικερ, τοῦ Κοκάτου,
Τοῦ Κολχαοῦν ποὺ Δικαστὴς ἐστάθη τοῦ Ἀνωτάτου,
Εἰς τοὺς Δεμπιάζη, Ντέβερελ, ζὸν Φόρεστ ζὸν Ντεντίν,
Πρὸ πάντων δὲ στὸν Δέβερτον (γιά τὸν Παπὰ ληστήν)
Εἰς τὸν Γυφρὲν καὶ Γρήνγουνδ, στὴν Λεῖν, τὸν Λιολιόν
Ποῦ μὲ τὸν μπαμπασκόπορον τὸς ἔκαμε καλόν!
Δόσε καὶ σ' ἓνα Λάζαρο, δόσε καὶ τοῦ Μινάρη,
Τοῦ Μοντανίνη Λοχαγοῦ καὶ τοῦ Ρουγκιέρη Φλάρη!
Τοῦ Μόρεϊ γιὰ τὸν ὕδρωτα ὁπώχυνε στὸν Τόρνο,
Τοῦ Πέρμιν καὶ τοῦ Οὐγγαρου che non valeva un cornio.
Τοῦ Σάργεντ ὁποῦ ἐδούλεψε τοῦ τόπου μας τὰ δίκην,
Τοῦ Κούϊνλανδ καὶ τοῦ Στάνη μας τὰ δεκατρία καπίκια.
Δόσε τοῦ Σέλλα Σαλβατόρ, δόσε καὶ τοῦ Τορίνη,
Τοῦ Πρεβεδοῦρου Γουδάουζ νάχη πολλὰ νὰ πίνη.
Κί ἂν σ' ὅλους δόσης τότενες δόσε καὶ τοῦ Κυρ Γούλφου
Ὀπώκαμε στὴν Ἑνωσί μέρος brillante Μπούφου.
Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνωθεν ποῦ ἡ ἐλεήμων Μουσα
Ἐναν πρὸς ἓναν ἔψαλε, γελῶσα καὶ θρηνοῦσα,
Διακοναρέοι ἄλλοι τρεῖς ἦταν νὰ ἐλεηθοῦνε,
Μὰ ὁ ἓνας μᾶς ἀπέθανε καὶ λέμε ἐκειοὺς ὁποῦνε:
Ὁ ἓνας εἶνε Ἀλέξανδρος κί ὁ ἄλλος Βουλουέρος
Ὀπώχυνε νὰ λάβουνε τὸ ἔλεημοσύνης μέρος.
Δὲν εἶν πολλὰ τὰ ψυχικὰ τὰ στερνὰ ἐτοῦτα οὐλα,
Μόνον χιλιάδες τέσσαρες παρὰ κημμιά λιροῦλζ.
Ἰπομονὴ Ἑλλάδα μας, ἄς γένῃ ἔλεημοσύνη
Στοὺς μαύρους τοὺς ξεβράκωτους ποῦ ἡ Ἀγγλία ἀφίνει,
Ὅσο κί ἂν θε νὰ ζήσουνε, μιὰ μέρα θὰ ψοφήσουν
Κί' ἐλπίζουμε παρὰ πολὺ πῶς δὲ θὰ μᾶς στοιχίσουν!

ΑΝΤΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΠΤΑ ΑΥΤΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ.

Ἀγαπημένες κόρες μου, Σειρήνες σκλαβωμένες,
Σ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνα σας ῥιφθῆτ' ἀγκαλιασμένες!
Ἐλάτε νὰ σᾶς ἀσπασθῶ, ἐλάτε νὰ σᾶς σφιχῶ,
Τὸν πόνο τῆς καρδουλάς μου γιὰ πάντοτε νὰ πνίξω,
Στεφθῆτε μὲ λουλούδια.
Καὶ τραγουδῆτ' ἐλεύθεραις ἐλεύθερα τραγούδια.
Ἐλάτ, ἐλάτε ἓνα φιλὶ ἀκόμη νὰ σᾶς δώσω.
Δόστε τὰ χέρια, σ' τὸ χορὸ γιὰ νὰ σᾶς χαμαρώσω.

Μὴ τὸ χορὸ ἐξέχασε ἀπ' τὸ δευμὰ κάμιά σας,
Μήπως ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς ἐπνίγηκ' ἡ λαλιά σας;
ὦ, κόψετε λουλούδια
Καὶ τραγουδῆτ' ἐλεύθεραις ἐλεύθερα τραγούδια.

Σᾶς βλέπω, στάζει φλογερὸ τὸ δάκρυ σας ἀκούα
Κ' εἶν ἀναμένο κάρδουνο ἡ γλῶσσα σας στὸ στίμα,
Τὸ βλέμμα εἶχατ' ἀστραπὴ καὶ κεραυνὸ τῇ γλῶσσα,
Σ' τὰ τόσα σας μαρτύρια, σ' τὰ βάσανα τὰ τόσα!

Πλὴν τώρα στὰ λουλούδια
Καθῆστε μὲ τὴν μάνα σας καὶ ψάλετε τραγούδια

Κί ἂν εἶχαν τὰ ποδάριά σας μὲ σίδερα δεμένα,
Σ' τὸν ξένον δὲν ἐκλίνετε ποτέ σας τὸν αὐχένα.
Γιὰ τοῦτο σ' τὸν λαιμὸ θηλειὰ τῇ νύχτα σᾶς περνοῦσε,
Πλὴν τὸ σχοινὶ στὸν ὕπνον τοὺς φεῖδι τοὺς κυνηγοῦσε.

Σὲ δροσερὰ λουλούδια
Τραγούδια τώρα ψάλετε, ἐλεύθερα τραγούδια.

Ἀπὸ τὰ κρημνισμένα σας ἐβγήκατ' ὅλαις κίστρα,
Καθὼς ἀπὸ τὰ σύγνεφα βγαίνουν τῇ νύχτα τ' ἄστρα,
Σὰν ἱεῖς ὁποῦ χρώματα ἐφτὰ παρουσιάζει,
Καὶ καταπαύει ἡ βροχὴ καὶ ὁ καιρὸς ἀλλάζει,

Καθῆστε στὰ λουλούδια
Καὶ τραγουδῆστε ἐλεύθεραις ἐλεύθερα τραγούδια

Ἀλλὰ στὴν τόση σας χαρὰ, γιατί τόση κατήφεια;
Μὴ καὶ τὸ θαῖρος κόραις μου, ποῦ εἶχατε σ' τὰ στήθεια
Ὁ Ἀγγλὸς κατεδάφισε; Νὰ σᾶς ἰδῶ σταθῆτε.
Γιατί δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε; γιατί δὲν μ' ὀμιλεῖτε;

Καθῆστε στὰ λουλούδια
Καὶ τραγουδῆστε κόραις μου ἐλεύθερα τραγούδια.

Ἄοι, ἐννοῶ τὸν πόνο σας καὶ διατὶ λυπεῖσθε...
Γιατί ὅλαις ἡ κόραις μου εἰς τὸν χορὸ δὲν εἰσθε...
Γιατί σ' τὸ χέρι δὲν βαστῶ τὸ σκήπτρο τὸ μεγάλο...
Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ μιὰ μέρα θενὰ βάλω,
Καὶ τότε σὲ λουλούδια
Θὰ ψάλτε ὅλαις γύρω μου ἐλεύθερα τραγούδια.

Μὴ θουρκομένα στρέφετε τὰ μάτια σας στὸ Σούλι!
Τὰ κόκκαλα ποῦ ἄταφα σὲ γῇ κοιμῶνται δούλη,
Θὰ τρίξουν καὶ θὰ ἀναστηθοῦν μιὰ νύχτ' ἀνδρωμένα,
Ἡ Δέσπω πάλι θὰ φανῇ μὲ ἄρματ' ἀσημένια,
Καὶ ἐπάνω σὲ λουλούδια
Ὅλαις θὰ ψάλτ' ἐλεύθεραις ἐλεύθερα τραγούδια.

Κί ἂν ἔφαγε ὁ Ἀλήπασας τὴν Πάργα σὺν θερίο
Φτερά καὶ νύχια ἔκαμε; στὸ στήθος του τὸ κρῦ
Ἐστοίχισε καὶ ἔχασε τοῦ ὕπνου τὴ γαλήνη!
Τὰ σπλάγχνα του κατέτρωγε κ' ἐμούγκριζεν ἐκείνη...
Καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ λουλούδια
Μιὰ μέρα θενὰ ψάλουμε ἐλεύθερα τραγούδια,

Τὰ μέτωπά σας ἰλαρὰ σηκώστε ὅλαις τώρα
Θὰ τα σκεπάσουν σύγνεφα, ἀλλὰ δὲν ἦλθε ἡ ὥρα...
Τότε θὰ χύσουν ἀστραπαῖς, καὶ γι' ἄλογα στὴν πάλη,
Ἡ μιὰ θὰ πᾶσιν τὸν Βρόνζο, τὴν θάλασσα ἡ ἄλλη...
Σὲ δροσερὰ λουλούδια
Καθῆστε τώρα κόραις μου καὶ ψάλετε τραγούδια.

ΤΑΚΤΟΒΑΓΓΕΛΙΟΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δόστε τὰ χέρια στὸ χορὸ γιὰ νὰ σὰς χαμαρώσω,
Γιατὶ στὰ χέρια αὐριο φυσέκια θὰ σὰς δώσω,
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ, θὰ σὰς εἰπῶ, θὰ φάμε καὶ θὰ πιούμε,
Μπροστὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν θὰ ξα-αφιλιθούμε,
Θὰ κόψετε λουλούδια

Καὶ ὅλαις μὲ τὴν μάνα σας θὰ ψάλετε τραγούδια.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ.

Σ. Σ. Ὁ ἀντάρσπασμὸς οὗτος τοῦ συναδέλφου μας
Καρύδη εἶνε ἡ ποιητικωτέρα σάτυρα ἢν ἡδυνάτο τις νὰ
κάμῃ εἰς τὴν Ἑπτανήσον, καὶ ἡ ζωηρωτέρα παρωδία
τοῦ Ἀσπασμοῦ τοῦ Κυρ. Βαλαωρίτου. — Ἀλλ' αὕτη
δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν
ἀντὶ Ἀσπασμοῦ δίδεται Ἀντάρσπασμὸς, ὅς παρηγορηθῇ
οὖν ὁ Κυρ. Βαλαωρίτης μὲ τὴν παροιμίαν :

ἐθελέστα, ἐπαθέστα,
Γειάσου Γιάννη Μπαρλαφέστα !.

Ἀποσπῶμεν ἐκ τῶν Παναθηναίων, τὴν
ἐξῆς περικοπὴν τοῦ ἐπὶ τῆς τελευταίας Συνθήκης
λόγου τοῦ πατριώτου Δομενεγίνης, εἰς ὃν προσ-
καλοῦμεν ὅλους τοὺς Ἀγγλοπίστους νὰ κατο-
πτρισθῶσι :

... Ὁ Λόρδος Μέγας Ἀρμοστής, ὁ νῦν Ἀρμοστής, μὲ τὸν
ἐναρκτήριον λόγον, τὸν ὅποιον ἔκαμεν εἰς τὰς 3 Ὀκτω-
βρίου 1863, ἐκάλει τὴν Ἰόνιον Βουλὴν ν' ἀποφανθῇ ὑπὲρ
τῆς ἑνώσεως, καὶ ἀνήγγειλε ταυτοχρόνως 5 προτάσεις
ὡς ὅρους ἀναγκαίους πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Πῶς
τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἀνήγγειλε, καὶ δὲν ὠμίλησεν
περὶ κατεδαφίσεως φρουρίων, περὶ οὐδετερώσεως κ. τ. λ.;
Καθεὶς ἐξ ἡμῶν, κύριοι ἐπίστευεν ὅτι τὰ πράγματα ἦ-
σαν τετελεσμένα, καὶ ὅτι αἱ 5 προτάσεις ἦσαν οἱ 5 ὅροι
τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶσιν οἱ ἀντιπρόσωποι
τῆς Ἑπτανήσου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως. Ἐγὼ Κύριοι
ὁ ἴδιος ὁ πολεμῆσας ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ξένην προστασίαν
ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ἡ χαριτόβρυτος Ἀνασσα τῆς Ἀγγλίας
διεκηρύξεν ὅτι παύει τὴν προστασίαν, ἀφοῦ εἶδον διαλυ-
ομένην τὴν ἸΒ' Βουλὴν. καὶ διὰ προκηρύξεως τοῦ νῦν Ἀρ-
μοστοῦ προσκαλούμενον τὸν λαὸν τῆς Ἑπτανήσου νὰ ἐκ-
λεξῇ τοὺς ἀντιπροσώπους του, ἵνα ψηφίσῃ τὴν ἑνωσιν,
ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας ὑπεστήριζον
τὴν ἑνωσιν, ἐπίστευσα καὶ ὅπως διόλου ἐπείσθην, ὅτι ἡ
Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἰς τοιαύτην περιστάσιν τὰ πάντα
ἐπραττεν ἐν καλῇ τῇ πίστει, καὶ δὲν ἔλλειψα ὁμολογῶ
κύριοι, νὰ ἐκφράσω πρὸς τὸν νῦν Ἀρμοστήν τὴν εὐγνω-
μοσύνην μου, ἐπίστευσα, καὶ μετ' ἐμοῦ τινὲς ἄλλοι τῶν
συμπολιτῶν μου, ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχε σκοπὸν ν' ἀλλάξῃ
πολιτικὴν εἰς τὴν Ἀνατολήν· ἐπίστευσamen, κύριοι, καὶ ἐ-
πειδὴ ἐπίστευσamen, τινὲς τῶν συμπολιτῶν μας εὐηρεσῆ-
θσαν, καὶ ἴσως εἶχον δίκαιον, νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν
διὰ τῶν εφημερίδων ὡς Ἀγγλοπίστους. ἐπίστευσamen,
ἀλλὰ δὲν ἤμεθα οὔτε οἱ πρώτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι, οἱ
ἀπατηθέντες ὑπὸ τοιαύτης πολιτικῆς (εὐγε εὐγε θόρυβος).
Ἐπίστευσα λοιπὸν κύριοι, καὶ ὅπως διό-
λου ἐπείσθην ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐν καλῇ τῇ πίστει ἠγάγετο.
Ἐπίστευσα τόσον, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὰ

δεῖν τῆς πατρίδος μου, ἀπεφάσισα κύριοι, νὰ λησμονή-
σω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τόσοι Ζακύνθιοι
διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρμοστοῦ τῆς Ἑπτανήσου Ἄδαμ ἀπήγ-
χονίσθησαν ! τόσοι ἄλλοι ἐξωρίσθησαν ! ἄλλοι ἐφυλακί-
σθησαν ἄλλοι ἔχασαν τὰς περιουσίας τῶν, καὶ διατὶ κύ-
ριοι τοῦτο ; διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, ὁ μέγας ἐνθουσια-
σμός. . . .

Βεάκης, Κύριε πρόεδρε διακόψατέ τον.

Δομενεγίνης. Εἶσαι Ἑπτανήσιος καὶ μ' ἐμποδίζεις ; Δὲν
ἤμπορῶ, κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε· εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐκφρά-
σω

Παπαμιχαήλπουλος. Δὲν πρόκειται νὰ ἐλέγξωμεν
τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας (θόρυβος δεξιᾶ).

Πρόεδρος. Ἡσυχία, κύριοι σὰς παρακαλῶ.

Δομενεγίνης. Καὶ διατὶ κύριοι, ὅλα ταῦτα ὑπέφερεν
ἡ πατρίς μου ; διότι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἀληθὴς ἐνθουσια-
σμός, καὶ ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πα-
τρίδος ἀγῶνος ἐσπρωχόντων αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν
Ζακύνθον διὰ νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐπαναστα-
τημένην Ἑλλάδα, διὰ νὰ κτυπήσωσιν τοὺς ἐχθρούς των,
καὶ νὰ προσφέρουν βοήθειαν εἰς τοὺς ἐπαναστατημένους
ἀδελφούς Ἕλληνας. Μόλὸν τοῦτο, κύριοι, ἐπίστευσα καὶ
ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ φό-
βου καὶ τοῦ τρόμου, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρμο-
στής Οὐάρδος διὰ πολιτικούς λόγους ἀπεφάσισε ν' ἀπαγ-
χονίσῃ (εἶναι ἐπίσημα ἐγγράφα) 22 Κεφαλλήνας, ἀπε-
φάσισε νὰ στρεβλώσῃ διὰ τῆς μαστιγώσεως περίπου τῶν
200 (θόρυβος ἀριστερά).

Πρόεδρος. Κύριε Δομενεγίνη, δὲν κατακρίνομεν ἐν-
ταῦθα τὴν πολιτικὴν τὴν παρελθούσαν (θόρυβος) Σὰς
παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ περιορισθῇ ἐπὶ τοῦ θέματος.

Δομενεγίνης. Τελειῶνῃ λοιπὸν κύριοι, τὴν ἐγκλη-
ματικὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀγγλικῆς Κυβε-
ρήσεως (θόρυβος μέγας).

Πολλοὶ μᾶς εἶπον ὅτι εἴμεθα οἱ Ἑπτανή-
σιοι ἀγνώμονες πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν εἴμεθα ἀγνώμο-
νες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος (θό-
ρυβος ἀριστερά).

Πρόεδρος. Θέλετε τὴν κύρωσιν τῆς Συνθήκης ἢ δὲν
τὴν θέλετε ; αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικείμενον κ. Δομενεγίνη,
ἐπ' αὐτοῦ λαλήσατε.

Ἀναστ. Μαιρομιχαήλης. Εἶναι ἀγνωμοσύνη, κύριε
πρόεδρε, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προκείμενον.

Δομενεγίνης. Εἴμεθα λοιπὸν εὐγνώμονες, ἀλλὰ ὅταν
εὐγνώμωνῶμεν ὀφείλομεν πρὸς τὰς δυνάμεις νὰ ἐκφρά-
ζωμεν ἴσην εὐγνωμοσύνην, (θόρυβος). Θὰ ἐνθυμηθῶμεν
ὅμως πάντοτε, ἕως τῆς τελευταίας πνοῆς μας τὴν κα-
τεδάφισιν (θόρυβος), τὴν κατεδάφισιν τῶν φρουρίων.

Πλαστήρης. Καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καιρὸς.

Δομενεγίνης. Λοιπὸν, κύριοι, παραδέχομαι τὴν ἑνω-
σιν, ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς κατεδαφίσεως. Παρα-
δέχομαι τὴν ἑνωσιν· ἀλλὰ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς οὐ-
δετερότητος· παραδέχομαι τὴν ἑνωσιν ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ
διαμαρτύρομαι καθ' ὅλων ἐκείνων οἱ ὅποιοι μ' ἐμποδί-
ζουν νὰ ὁμηλήσω καὶ νὰ ὑποστήριξω τὰ δικαιώματα
τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. — (ραγδαία χειροκροτήματα ἐκ
τοῦ ἀκρατηρίου. — Θόρυβος μέγας.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

(Συνεχεία, ιδes αριθ. 89.)

Όταν οί γιατροί εύρεθήκανε με την κοιλιὰ λιγάκι συγυρισμένη, με δώδεκα γρόσια στο χέρι, και μ' ἐξοχότη-
τα παραπανισμένη ἐσκεφθήκανε πώς μιαν ἐπιστήμη που
τούς άνοιγε τὴν πόρτες τοῦ μαγεριῶνε, τὴν τσέπες τῶν
ἀφεντάδωνε, και τὸ διάδα στο μεγαλιῶν μιαν τέτοια
ἐπιστήμη, που τώρα πλέον ἦταν ἡ δίκη τους, ἔπρεπε νὰν
τὴνε γνωιαστοῦνε, και νὰν τὴν καλόχουνε, γιὰ νὰ γένου-
νε και μεγάλοι σ' ἐδαῦτη.

« Ἦθελα, μωρὲ Παῦλο νὰ πιτυχέναμε, και... »

« Ἦθελα μωρὲ Γιάννη νὰ πιτυχέναμε και... και... »

« Ναί καῦμένε.

« Τέχνη χρυσή.

« Ἀκούς ἐκεῖ ! Χώρις κόπους, χώρις κεφάλαια.

« Ὡ κεφάλαια ! πῶσιδ προβατεῖς στο δρόμο, και σὲ
κράζου'ν ἀπάνου νὰ σοῦ δώσουνε γρόσια !.. »

« Καὶ καρβέλια !

« Κ' ἐξοχώτατε ! ! !

« Ὡ τέχνη καῦμένε Παῦλο !

« Ὡ τέχνη καῦμένε Γιάννη !

« Ἄ, στάσου τώρα νὰ μιλήσωμε με κομμάτι στάφνι-
ση. Τώρα πῶχουμε γρόσια ν' ἀγοράσωμε γιατρικά· γιατί
ἐγὼ θέλω νὰ κάνωμε τὴν τέχνη σὰ γιατροί· και ὅχι
ὅπως ἔρτη.

« Ν' ἀγοράσωμε πύλολες.

« Ἄ πύλολες· τὴν πύλολες τὴν φτιάνω κ' ἐγὼ ψωμὶ
μάσιμένο μπουκιά μία, θολόσταχτη πρέζες δύο, καπνιά
μιαν πρεζούλα. ἀνακάτωσε καλά, και κάμε ἔτσι, κ' ἔτσι
με τὴν δύσου παλάμες, κ' ὅρσε πύλολες ὅσες θέλης· γι-
ατὶ ν' ἀγοράσω πύλολες ;

« Μὰ ἐκεῖνες ἡ πύλολες... »

« Ἐδὰ καῦμένε τὸ κεφάλισου κόβει ; ! Ἐδὰ ἔτσι θὰν
τὲς ἀφῆσω ; Ἐδὰ δὲ θάνω τίποτις ἄλλο μέσα ;

« Μὰ ἐκεῖνο σοῦ λέω κ' ἐγὼ.

« Ἀκού, νὰ πᾶς νὰ φέρης ἕξη γροσιῶνε γιαλάπα.

« Γιαλάπα ; Και τί θὰ κάμης με τὴν γιαλάπα ;

« Κάνω. Τὴνε λύνω μέσα σὲ μιαν κούπα, και τὴνε
δίνω τοῦ ἀρρόστου, κ' εὐθὺς τότε κάνει καλά !.. »

Ἡ ἡ γιαλάπα εἶνε φθινὴ, ἡ τὴν ἔχουνε φθινὴ στὴν
Κωνσταντινούπολη, ἡ ποῖος ἡξέρει τί ἐσυνέβηκε, κ' ἐλά-
βαν ἕνα μεγάλο χαρτί γεμάτο γιαλάπα γιὰ ἕξη γρόσια.

« Ἐρεῖς μορ' ἐσὺ πόση δίνουνε ; λε' ὁ Παῦλος τοῦ
Γιάννη.

« Ἐγὼ, λέει, ξέρω πόση δίνουνε ; !

« Μὰ ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... »

« Ξέρω γὼ ! ; ... Μία φορὰ ἠμοδιόρισανε βιτανό-
λαδο, και ἠμοδιόρισανε τρεῖς ὀγγές, ἃ δὲ σφάλω.

« Ἄ, μὰ, ναί, ἔτσι, ἀπάνου κάτου... Πόσο νά'ναι
τρεῖς ὀγγές γιαλάπα ; Εἶναι μιὰ χερσιὰ ;

« Μὰ τρεῖς ὀγγές θὰ δίνωμε στον καθέναν ;

« Μὰ, ἔτσι, ἀπάνου-κάτου... γιὰτὶ ;

« Γιὰτὶ τὴν τελειόνοῦμε γλύγορα.

« Ἄ ναί, καλά λὲς. Νὰ-σου-πῶ, μισὴ χερσιὰ, κα
πολύτους και καλότερους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἐματαβήκανε στὴν περιδιά-
τους, ἐκραχθήκανε σ' ἕνα σπητι, ὅπου εὐρήκανε μιὰ γρηὰ
που ὑπόφερε ἀπὸ τὸ στήθι της· και, σὲ λίγα λόγια, ἡ
μισὴ χερσιὰ τῆς ἐδόθηκε· και τῆς ἐδοθήκανε και μεγάλες
ἐλπίδες γιὰ τὴν ὑγείας της. Οἱ γιατροὶ ἐλάβανε κατὶ κ'
ἐκείθι, και ὑποσχεθήκανε νὰν τὴν ἐπισκεφθοῦνε πάλι
τὴν ἄλλη μέρα. Εὐχαριστημένοι γιὰ τὸ νὸ ψάρι πῶπι-
άσανε, και μὴν ἀμφιβάλλοντες ὅτι ἡ καλὴ τύχη θὰν τοῦς
ἔακολουθήσει, ἐθεωροῦσανε πλέον τὴν ἐπιστήμη τους ὡς
ζομένη στὴν Πόλη, μὰ,

Oh poveri dottori,

Di voi che mai sarà !

Στὸ ἀκόλουθο θέλ' ἰδοῦμε τὸ τέλος τους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ.

Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ξεχωρίξῃ κανεὶς τὸ ἕνα ἀπὸ
τὸ ἄλλο, τὰ δύο τούτα ἐνστίγματα ! Τὸ φαινόμενόν τους
εἶναι τὸ αὐτό· και ὅμως ἡ οὐσίε τους ἀπέχουν τόσο ἡ
μία τῆς ἄλλης, ὅσον οἱ ἀντίποδες ἀπέχουν ἀνάμεσόν τους.
Οἰκονομία, εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς φιλαργυρίας.

Εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλίας, μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑταιρία
ἐπιχειροῦσε νὰ στίσι ὀρφανοτροφίον εἰς τὸν τόπον τους. Οἱ
ἐπιφορτισμένοι νὰ συναζόνε τὰ κεφάλαια εἶχε κτυπήσου-
νε στὴν πόρτα ἐνὸς Κυρίου ὁ ὁποῖος δὲν τοῦς ἐπαρουσι-
άσθη· εὐθὺς, ἐνασχολημένος εἰς τὸ μαγεριῶν ὅπου ἐ-
φώναζε τὴν ὑπηρετρία. Τὸ θέμμα τῶν ἐπιπλήξεόν του ἦ-
ταν ὅτι ἡ ὑπηρετρία ἔκαε πολλὰ φῶσφορα, ἐν ᾧ ἡμπο-
ροῦσε νὰ καίῃ λιγότερα. Ἡ Σκηνὴ τούτη ἐδεῖλινε τόσο
τοῦς ἐπιφορτισμένους, ὅπου ἤθελε φύγουνε χωρὶς οὔτε νὰ
προσμενούν· νὰν τὸν ἰδοῦνε, ἂν δὲν ἤθελε τὸ θεωρήσουν
ὡς ἀπρεπον. Ὁ Κύριος ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ
και, ἀφὸ ἄκουσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκεψή τους ἀνοίξε
τὸ σεντοῦκτου και με πολλὴν προθυμίαν τοῦς ἐγχειρίσε
400 λίρες ! Εἰς τὴν γενναίαν και ἀπάντεχην τούτην
προσφορὰν ὅλοι ἐμείνανε σαστεῖσμένοι, και ἕνας ἀπὸ
αὐτοῦς δὲν ἐμπόρσε νὰ βροσταχθῇ και τοῦ εἶπε :

« Συγχώρησεμας νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς μαζύ σου και
νὰ σοῦ εἰποῦμε ὅτι δὲν ἐλπίζαμε ἀπὸ ἐσὲ μιάν τόσοην
γενναϊότητα, ἀφὸ ἀκούσαμε τὴν λογομαχίαν σου με τὴν
ὑπηρετρίαν γιὰ τὰ φῶσφορα.

« Συγχώρησετέμου κ' ἐμὲ, εἶπε τότε ὁ νομισθεὶς φι-
λάργυρος, συγχώρησετέμου ν' ἀποκριθῶ κ' ἐγὼ εἰς ἐσὰς
με τὴν ἰδιαν εἰλικρινείαν, και νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι, τοῦτο ἐ-
συνέβηκε εἰς ἐσὰς ἐπειδὴ δὲν ἔχετε, ὡς φαίνεται, καθαράς
ιδέας ἀπάνου σὲ κάποια πράγματα. Σεῖς συγχίζετε τὴν
οἰκονομίαν με τὴν φιλαργυρίαν· και ἀφὸ μιὰ φορὰ τὴν οἰ-
κονομίαν τὴν ἐκάμετε στο νοῦσας φιλαργυρίαν, ἐπόμενον
ἦταν νὰ νομίζετε πῶς ἡ οἰκονομία, ἔτσι μεταμορφωμένη
στο νοῦσας, ἀποκλείει τὴν γενναϊότητα. Σχεθῆτε ὅμως,
παρακαλῶ Κυριοῖ μου και θέλει εὐρετέ ὅτι, ἄλλο εἶναι οἰ-
κονομία, και ἄλλο φιλαργυρία. Ἡ φιλαργυρία, ναί ἐξ-

ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΙ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

βαία αποκλείει, τὴ γενναιότητα· ἀλλ' ἡ οἰκονομία ὄχι μόνον δὲν τὴν αποκλείει, ἀλλὰ τὴν υποστηρίζει καὶ τὴ βασίζει· ἐπεὶ ὅτι χωρὶς οἰκονομίαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ γένῃ ἡ γενναιότητα. Τοῦ ἀσώτου τὰ χαρίσματα εἶναι ριπίσματα, ὄχι γενναιότητες. Ὁ μόνος οἰκονομος ὅταν χαρίζῃ ἦναι γενναῖος.

Η ΛΑΜΠΡΗ ΕΠΛΑΚΟΣΕ!

Ἡ Λαμπρὴ ἐπλάκοσε! Γονεῖς, ὅσοι δὲν ὑπακούεσθε ἀπὸ τὰ παιδιά σας, ἢ ὅσοι δὲν ἔχετε ἀρκετὴ νόηση ὥστε νὰν τοὺς συμβουλέψετε τὰ ὠφελήματάς, λάβετε κἀνε τὴν πατρικὴν ἐγνοία νὰ ἐτοιμάσετε ξανθοὺς καὶ πανάκια.

Ἐσεῖς τὸ ξέρετε· ποτὲ λαμπρὴ δὲν ἐπέραςε χωρὶς νὰ φέρῃ δυστυχήματα σὲ οἰκογένειες! Τὰ βαρελότη, ἡ πιστόλες, τὰ κανόνιουλα, καὶ ἄλλα τέτοια, ἐδούλανε πάντα μάτια, ἐκόψανε χέρια, ἐλαθόσαν' κ' ἐκολοδόσανε σ' ὅλους τοὺς τρόπους τὴ νεολέαιας. Γονεῖς, ὠφελθεῖτε ἀπὸ τὴν καθέχρονη πείρασας, κ' ἔχετ' ἐτοιμο κἀθε πᾶμμα. Τὸ νὰ μὴ σὰς ἐπέσε ποτὲ τερνο στὸ lotto, δὲν θὰ πῇ πὼς ποτὲ δὲν θέλει σὰς πέσει. Ἐξεναντίας, τὰ τέρνα τοῦτα πέφτουν καθέχρονα σὲ οἰκογένειες ποὺ δὲν τὰ εἶχε λάβουν' ποτὲ πρωτύτερα.

Ἡ φρικώδης Λαμπρὴ! Φρικώδης, ἐπεὶ ἀπὸ ἐορτὴν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐκάμετε ἐορτὴν τοῦ Βάκχου· καὶ, ἀντὶς νὰν τὴν ἐορτάζετε μὲ συντριβὴν καρδιάς, μὲ ταπεινοσύνην καὶ μὲ ἀγάπην, τὴν ἐορτάζετε ἐξεναντίας μὲ συντροπὴν στασιδιῶνε, σμπάρωνε, καὶ καμπάνωνε!... Ἀναξιοῦ τοῦ ὀνόματος χριστιανοί, προσέξετε τοὐλάχιστον στὴν ὑγιανσας, καὶ στὴν ὑγιάν τῶν ἐδικῶν σας. Ἐτοιμάσετε τὰ βαρελότησας, μὰ ἐτοιμάστε καὶ τοὺς ξανθοὺς σας. Ἄμποτε οἱ ἐτοιμασμένοι ξανθοὶ νὰ μὴ σὰς χρειασθοῦνε, ἀλλ' ἂν σὰς χρειασθοῦνε, νὰν τοὺς ἔχετε ἐτοιμοὺς. Οἱ γιατροὶ, καὶ μάλιστα οἱ χειρουργοί, νὰ παραγγέλλουνε σπῆντιους ποὺ ἤθελε ὀρεθοῦνε ἐν ὥρᾳ χρείας.

Ἐπέρσι, σὲ δύο παιδιὰ ποὺ ἐκάκῃνε μὲ μπαρούτη, ἐφθάσαμε τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ γειτόνωνι ἐτοιμάζανε νὰν τοὺς ρίξουνε νερὸ, γιὰ νὰν τὰ δροσίσουνε τάχα, κ' ἐμποδίσανε νὰ γένῃ τὸ βρέξιμο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελε τὰ βλάψει πολὺ. Σὲ καψιές τέτοιες ὠφελεῖ ἐξεναντίας τὸ βαμπάκι ἐφαρμοσμένο στὰ καμμένα μέρη· καὶ ἰδοὺ ποὺ τὸ λέμε καὶ τοῦτο. Καθένας ὁποῦ βλέπει στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ τοῦ μπαρούτη, ἂς ἔχῃ ἐτοιμο καὶ βαμπάκι στὸ σπῆντι. Ἡ ὁβάτες εἶναι καταλληλότερες σὲ τέτοιες περιπτώσεις, καὶ πουλιόνται στὰ μαγαζιά γιὰ λίγα φαρδίνια.

Εἶναι πάλε ἄλλοι γονεῖς, ἀπὸ τὴν τάξην τῶν Κυρίων, ὁποῦ συνήθως ἀφήνουνε τὰ παιδιά τους νὰ περπατοῦνε ῥέμπελα στὰ καντούνια, προσμένοντες ν' αἰχύνουν' ἢ πλάτες τους γιὰ νὰν τὰ στείλουνε στὰ Δοττοροποιεῖα τῆς Εὐρώπης. Ἐνθυμίζουμε καὶ σὲ τούτους τὸν κίνδυνον τῆς λαμπριάτικης παραφροσύνης στοὺς δρόμους ἐξω, καὶ μάλιστα μέσα στὰς ἐκκλησίες.

Ἄν τοὺς κολοβοδοῦνε τὰ χέρια, δὲν ἡμποροῦνε πούλιον νὰ γενοῦνε χειρουργοὶ μὰ καὶ ἀπλῶς γιατροὶ, ἢ καὶ δι-

αγγοὶ ἂν παύνομενε νὰ γένουνε, ἔχουνε πάντα χρεία γιὰ τὰ χέρια τους.

Μεγάλο-Σαββάτο, Λαμπρὴ, Νηά-Δευτέρα, καὶ καμμία μέρα ἀκόμη, ἰδοὺ ἡ μέρες ἡ ἐπικίνδυνες, εἰς τὰς ὁποῖες κἀθε γονὴς πρέπει νὰ τρέμῃ γιὰ τὰ παιδιά του.

Ὁ ἔχων ὥτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Η ΦΥΣΑΛΙΔΕΣ.

Εἶδες τ' ἄθωο βέσβελο μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
ὅπου μὲ μάτι ἐκθαμβο, μ' ἀγρὴ καρδίᾳ ποὺ πάλλει,
Σ' εὐτυχισμένην ἐκστασιν, κυττάει τὴν Φυσαλίδα
Ποῦ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἐπλαθε ὅλο χαρὰ κ' ἐλπίδα;
Κύττα μὲ τί χαμόγελο ἀγγελικὸ ἀκλουθάζει
Ταῖς ἀδαμαντοστόλισταις ἀγνίς ποὺ σκορπάει,
Τί Κόσμος λὲς νὰ φαίνεται σ' ἐκεῖν τὴν φυσαλίδᾳ,
Ἄν ὄχι τῶν ἀγγέλων ἡ ἀληθεινή πατρίδα;
Ἀλλὰ μὲ μιὰς ἐπίσης πνοῇ κακοῦ δαιμόνου,
Πνοῇ ψυχρῇ... θανάσιμῃ ἀραχνιασμένου χρόνου.
Ἐστέναζε τὸ βέσβελο τὸν πρῶτο στεναγμὸ τοῦ,
Κι' ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἔρρευσεν τὸ πρῶτο δάκρυό του!
Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
Ἔτσι ἔσκαε, κ' ἔτσι ἔλυονε τοῦ βέσβελου τὸ θάμμα!

Τὸν ἀγαποῦσα ἡ ἄτυχ, σὰν ἄνθος τὴ δροσουλᾳ,
Σ' αὐτὸν ἡ Τύχῃ μ' ἐσπρωχνε, σὰν κύμα ἔρημ βαρκουλᾳ,
Τὸ γέλιο τοῦ μ' ἀνάστανε, μ' ἐπέβαινε ὁ καὶμός τοῦ
Κι' ὅλη τὴ φύσιν ἐξέχανα, γωνιατισμένη ὀμπρὸς τοῦ.
Τὸ παρελθὸν, ὠϊμέναν! ὄνειρο ἀραχνιασμένο,
Μέσα σὲ μαυρὰ σύγνεφα ἦταν γιὰ μὲ θαμμένο.
Καὶ τὸ παρὴν ἀνάμεσα σὲ πόθους, σὲ τρομάραις
Μ' ἐπέτα ἀπὸ Παράδεισο σὲ Κόλασης λαχτάραις...
Τὸ Μέλλον, ὦ πὼς τόδελα μέσα στὴ Φυσαλίδᾳ,
Ὡ πὼς μοῦ τὸ παράστανε τὸ ἀγάπης μου ἡ ἐλπίδα!
Μέσα στὸν Κόσμον ἐτούτουνε τὰ ὀδύνες καὶ τοῦ θρήνου,
Ἄλλον ἐγὼ ἐξάνοιγα στὰ βλέμματα ἐκείνου!
Ἀφθαρτον Κόσμον, ἀέριον, Κόσμον τῶν Οὐρανῶνε,
Ποῦ μόλις μᾶς ὑπόσχεται τὴν εὐτυχίαν δωανῶνε.
Κ' ἐνῶ κ' οἱ δύο μᾶστε ἐτοιμοί, σφικτὰ ἀγαλιασμένοι
Νὰ ἐμβόδωμ στὴν Παράδεισο γιὰ πάντα εὐτυχισμένοι,
Κ' οἱ δύο πικρὰ ἐστενάξαμε, ὅχ τῆς καρδιάς τὰ βάρη...
Ἡ Φυσαλὶς ἀπάντεχα καὶ μονομιᾶς ἐχάθη!...
Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
Ἔτσι ἔσκαε κ' ἔτσι ἔλυονε τοῦ πόθου μας τὸ θάμμα!

Πλοῦτῃ... τιμαῖς τί εἰσαθε; κάλλη δόξα, σοφία;
Φυσάλαις εὐκολόδοστες ποὺ χάνεστε μία-μία,
Τὸ ἀνάγκης εἰς τὸ φύσημα, στὰ ῥέμματα τοῦ χρόνου,
Εἰς τὴν πνοὴν τὴν ἀχαρὴ τοῦ Χάρου καὶ τοῦ Φθόγου!...
Καὶ σὺ ζωὴ μισοῦτοιο τῶν ἄντων ὁποῦ πνέει
Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ τὴν ὥρᾳ αἰ μωροὶ καὶ ἂν χανε;
Φυσάλα δὲν εἶσαι καὶ σὴν ἐνθουσιασμὸν ἐλπίδας

ΚΑΛΩΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ
ΕΝΑΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δὲν εἶσαι πλάνης φάντασμα, γιὰ τ' ἄτυχό μας εἶδος ;
Σ' εὐτυχισμένην ἐκστασιν μ' ἐσένα μαγεμένους
Διαβαίνει χρόνια ἀμέτρητα ὁ νοὺς μας ὁ καυμένος,
Ἰσὶα ποὺ πέφτει εἰς λήθαργον σὰ ὄνειράτα ποὺ πλάθει...
Καὶ πρὶν ξυπνήσῃ ἐπέθανε καὶ σὺ Φυσάλα ἐχάθης !
Σὰν πρῶτο ἀγάπης φίλημα, σὰν πρῶτο ἀγάπης κλάμμα
Ἔτσι ἔσκασε, ἔτσι ἔλυσε καὶ τῆς ζωῆς τὸ θάμμα !

Μᾶς κοινοποιεῖται τὸ ἀκόλουθον ἐκ Κερκύρας,
ἡμεῖς τὸ καταχωρίζομεν, ἀνευ οὐδεμιᾶς μας ὁμῶς
εὐθύνης ὡς πρὸς τοὺς ὑπαινιγμούς :

ΤΑ ΔΥΟ Δ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δέλτα μας εἶνε χοντρὸ γιομάτο,
Εἶνε Σατυροπότηκας, εἶνε καπρὶ βαρδάτο.
Εἶν' ἀσπράμαλλης καὶ ξανθός, ἔχει γυαλὶ 'ς τὸ μάτι,
Μὲντροπιασμένη συντροφιά κοιμᾶται 'ς τὸ κρεββάτι,—
Εἶνε γιομάτος πίτουρα καὶ τὰ σκορπάει μὲ χάρι,—
'Σὰν ὁ λαὸς ἐπιδείξει κάνει γιὰ τὸν Κανάρη.
Γκριφόνεται 'ς τὴν ἄμαζα, κί' ἀφρίζει ἀπὸ τὸ « Ζήτω »
Κεῖνός ποὺ 'ς τοῦ Γουάρδου τὸν καιρὸ ἄφριζ' ἀπὸ τὸ
[« Τοῦτο »
'Σ τὴν ἐξοχὴν ἀπ' ἐθνισμό ! βάνει συχνὰ τὸ φέσι,
(Καὶ μὲς τὸ σπῆτι του ἂν μπορῇς ὄρες ἓνα δίχως θέσις !)
Ἀκόμη πρὶν καταπιασθῇ στὰ ἐντόσθια τῆς μητρός του
Τὸ αἷμα τοῦ Ἀγγλοβρώμουνε 'ς τὰ σπλάγγνα τοῦ
[πατρός του.
— Τὸ δεύτερο μακρύτερο, γρίβικο κορδομένο,
'Αλνικουρδίζει, δείχνεται γαϊδοὺρι ξεστρωμένο.
ἔχει ἀρετὴ τοῦ τὴν ψευτιά, τὸ δόλο, τὴν κακία
Τὴ ναυταπάτη, τὴν κλεψιά καὶ τὴν ἐπιорκία.
Πιστήμη του, εἶν' ἡ νιάκαρι μὲ τὴν μαστροποσύνη,
'Σ τὴν ἀγυρτιά 'νε ξακουστός καὶ 'ς τὴν δουλοφροσύνη.
Αἰσχαγκαλιάζει ἀπάνθρωπα μάνα καὶ θυγατέρα,
Καὶ μὲ ψυχὴν ἀτάραχη 'μπαίνει 'ς τὴν Πλατυτέρα.
— Αὐτὰ τὰ δύο τους ἦτουνε τοῦ Γουάρδου τὸ καμάρι
'Π' ὁ Διάλογος 'χαίροτουνε 'σὰν τὰ 'καμε ζευγάρι.
Αὐτὰ, τὸ « Φίλο τοῦ λαοῦ » εἶχαν ἔφημερίδα
Κ' ὀλιμερνὶς 'προδίνανε 'ς τὸν Ἄγγλο τὴν Πατρίδα.
Ταῖς φούρκαις τῆς Κεφαλλονιάς, καὶ τὸ φιλακισμὸ μας,
Τὰ πρόσμα τς' ἐκτοπισμούς, καὶ τὸν ἀποικισμὸ μας,
'Σ τὸν ξένο 'συμβουλεῖσαν μ' ἄλλους αὐλοκολάκους.
Καὶ τώρα μᾶς ξετρώπυσαν ὡσὰν τοὺς βρυκολάκους
Μέσ' ἀφ' τοὺς βρώμιους τάφους τοὺς ὅπου 'τανε θαμμένοι
Οἱ Λύκοι κ' οἱ Τσακαλίδες, οἱ προδατοντυμένοι.
Κ' ἐπέσανε μ' ἐπιβουλὴ 'ς τὸν ἴσκιον τοῦ Δεσπότη
Γιὰ νὰ τὸν κάμουν ὁμοῖον μὲ Γιούδα τὸν Σακριαῶτη,
Καὶ νὰ τὸν θάψουν 'ς τὴν βουρτιά, νὰ σβύσουν τ' ὄνομά του
Γιὰ νὰ ἔρῃ ὁ ξένος πρόφασι, νὰ πῇ 'πὸ τὴν χαρὰ του :
« Δὲν τὸ 'λεγα ποὺ ἡ Κέρκυρα τὴν « Ἐρωσι » μισάει,
« Καὶ θέλει τὴν σημαῖά μου 'ς αὐτὴν νὰ κυματᾷ ;
« Δὲν τὸ 'λεγα ποὺ ἐμῖνικνε ὅλοι τοὺς ἀγαποῦνε ;

« Εἶπα, 'ποῦ θὰ τοὺς χωρισθῶ, κί' αὐτοὶ θὰ σκισθοῦνε.
« Κί' ἂν ἐφωνάξαν « Ἐρωσι » ἦταν οἱ δημοκόποι
« Μὲ τὸ Μητροπολίτη τους 'ποῦ ἐσέρνανε κατόπι.
« Καλὰ μοῦ ἐλέγαν τὰ πιστὰ παιδιὰ μου τοῦ Ταμεῖου,
« Ἄννας, Καγιάφας, κί' ὁ σοφὸς Δημήτρις τοῦ Επαρχείου,
« Κί' ὁ φλίδερος Σ.^{***} μου, κί' ὁ Σίρ Λευκόκοιλος μου,
« Ὁ Πέπες κί' ὁ Σίρ Πέτρος μου, κί' ὁ Ζαμπελόπουλός μου,
« Νὰ μὴν ἀκούω ταῖς φωναῖς, γιὰτὶ δημοκοποῦνε
« Κί' ἀλοίμονο 'ς τὴν Κέρκυρα, ἂν φύγω, θὰ σφαγοῦνε.
« Κ' ἐπειδὴ ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ, θέλω νὰ τς' ὠφελήσω
« Κί' ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ποτὲ δὲ θὰ μετατοπίσω. »
— Τέτοιο ἐθνισμό 'χει μέσα τοῦ τοῦτο μας τὸ ζευγάρι,
Π' ὁ Σατανᾶς τὸ ἐφθόνεσε 'σὰν τοῦ εἶδε τέτοια χάρι.
Σὰς εἶπα τὰ σουσοῦμια τους, ἐγγιάξα τὰ καλά τους,
Τώρα καὶ Σεῖς μαντέψετε ποιά 'νε τὰ μούτσουνα τους.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Παρὰ πόδας τοῦ ὠραίου ποιήματος τοῦ Κ. Ἀριστ.
Βαλαωρίτου, ἐν τέκνον τοῦ λαοῦ, ὁ Γεωμέτρης Κ. Λ.
Ῥωμανός, ἐπρόσθεσεν ἐκ τοῦ προχείρου τοὺς ἐξῆς στίχους
τοὺς ὁποίους σὰς παρακαλῶ Κ. Συντάκτα, νὰ δημοσιεύ-
σητε εἰς τὸ φύλλον σας.

Πιστεύω ἄλλη μιὰ φορὰ ξένος νὰ μὴ τολμήσῃ,
Μάνα ἀπὸ τσ' ἀγκαλαιέσου τὰ τέκνα νὰ χωρίσῃ,
Εἴμεθα τέκνα γνήσια καὶ ἑλληνοθρεμμένα,
'Ο φθόνος τῆς ξενοκρατεῖας μᾶς εἶχε χωρισμένα.
Ἄς δεηθῶμεν τοῦ θεοῦ μάνα νὰ εὐλογήσῃ,
Ἀγκαλιασμένα αἰώνια τὰ τέκνα σου ν' ἀφήσῃ.
Καὶ τότε μὲ τὴ χάρι τοῦ θὰ λάβωμε ἀνδρεία
Νὰ καταπολεμήσωμε κί' ἄλλη ξενοκρατεῖα,
'Αν σ' τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἦμεθα πιθομένοι,
Καὶ μέσα σ' τὰς ἀγκάλας σου, μανούλα ἀγαπημένη,
Ποιά προσβολή, ποιά δύναμις, ποιά τάγμα θὰ τολμήσῃ
Μὲ τὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ νάλθῃ νὰ πολεμήσῃ ;
Δὲν σκοποῦμεν νὰ συγκρίνωμε τοὺς ἀνωτέρω στίχους
μὲ ἐκείνους τοῦ καλλιγεσταδοῦ ἀοιδοῦ τῆς Κυρᾶς Φροσύ-
νης, ἀπαγε τῆς βλασφημίας.

Βουνοὶ χαμοβιολεττά

Δένδρου 'ψηλοῦ τὴν κορυφὴν

Νὰ φθάσῃ ἄς ἀπελπιέται. (α)

'Αλλ' ἐπειδὴ ὁ συντάκτης τῶν ἀνωτέρω στίχων δὲν
εἶναι ex professo ποιητής, ἡ σύνθεσις ἐκείνη ὡς ἀρμονικὴ
καὶ μὲ τινὰς ὠραίας ιδέας στολισμένη, νομίζομεν ὅτι
ἀποβαίνει εὐάρεστος καὶ ἐπαινετὴ. — Ἡ ποίησις εἶναι
ἀνθὸς χύνων εὐωδίας ἀπάτους, καθὼς δὲ εἰς τὸν φυσικὸν
κόσμον ἔχομεν ἄνθη κηπευτὰ καὶ τῶν ἀγρῶν, οὕτω καὶ
εἰς τὴν φαντασίαν διεγείρονται κάποτε καὶ εἰς τὸν ἀπλού-
στερον, ἰδέαι τόσον φυσικαὶ καὶ ὠραῖαι αἰτίνες καλῶς
ἐνδεδυμένα, δύνανται νὰ συγκριθῶσι, καὶ συχνὰ ὑπερβαί-

(α) Σ. Σ. Κί' ἂν τὸ γλ. β. ἐκείν. δένδρον εἴναι ἀγριο-
περσάρο ;

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

νοισι, τὰς ἀγκώδεις καὶ ἐπιτιθευμένας ἰδέας τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητῶν καθὼς ἡ ἐρμος καὶ ἀπροστάτευτος ἀγραμπελὴ ἀρέσκει πολλάκις, περισσότερο τοῦ ἐν τὸς πολυτελοῦς καὶ κομψῆς ἀνοδόχης καλλιεργούμενου τοῦ, παράδειγμα ἔστωσαν τὰ κλέφτικα τραγούδια, ἐνθα ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς λαὸς, ἔγραψε τὴν ὠραιότεραν ποιήσιν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Εἰς τῶν Συνδρομητῶν σας.

Σημ. Συντάκτου « Διασολαποθήκης. »

Ὁ Κ. ἀρθρογράφος, καὶ τοι ἐνήμερος εἰς τὴν φιλολογίαν μας, ἀναφέρων ὅμως τὰ κλέφτικα τραγούδια, αὐτὴν τὴν ἀγορδαίον Ἰλιάδα τῆς Νέας Ἑλλάδος, καὶ ἀρεσκόμενος, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν Κυρὰ Φροσύνη, τοῦ Κ. Βαλαωρίτου ὥφειλε νὰ ἐνθυληθῇ τὴν φιλολογικὴν κρίσιν, ἐνὸς τῶν μάλλον ἀξιοσπουδάστων συγγραμμάτων τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Χρυσάλλης ἐν τῷ 14 τεύχει αὐτῆς, εἰς ἐμβριθεστάτην φιλολογικὴν διατριβὴν περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ποιήσεων τοῦ Ὀσσιανοῦ, λέγει, αὐτολεξεῖ τὰ ἐξῆς, « ὁ Μάκπερσον καὶ ὁ Σμιθ ἐσύλλεξαν τὰς εἰς τὰ « ὄρη τῆς Σκωτίας διεσπαρμένας ποιήσεις, τὸ ἔργον ὁ « μὴ αὐτῶν, εἶνε, ὡς τὰς τῶν ἡμετέρων ἐπεχειρεῖ « νὰ συγράψῃ ὁλόκληρον ποίημα δανειζόμενος τὸν χρωματισμόν, τὰς μεταφοράς, καὶ εἰκόνας τοῦ ἐκ τῶν « δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπλεκεν αὐτὸ « δι' ἐπειτηδεῖον συρράφης, ὡς τοῦτο ἀπεπειράθη νὰ « πράξῃ ὁ Συντάκτης τῆς Κυρὰ Φροσύνης, ὅπου ὅλα « εἶναι ἀπομίμῃσι τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν. Ἡ γαλλοῦσα καὶ ἰταλίζουσα ποίησις κατεκούρανε τοὺς « ἀναγνώστας καὶ ἐπομένως ἡ Κ. Φροσύνη, ὡς ἀνάμνη « σις τοῦ παρελθόντος ἡμῶν βίου, καὶ ἐπανακαμφίς εἰς « αὐτὸν ἤρρεε. Ποίησις ὅμως τοιαύτη οὔτε προτότυπος « δύναται νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε εἶναι τὸ ἀπεικόνισμα τῆς « ἐποχῆς ἐν ᾗ διαβιούμεν. »

ΦΥΡΔΗΝ—ΜΙΤΡΔΗΝ.

Οἱ τελευταῖοι σπαραγμοὶ τῶν Προστασιανῶν ὀργάνων καὶ τὰ ἔσχατα αἶθλα τῆς ἀγωνίας τῶν ἀποβαίνουσιν ὁ σημεῖρα φρικωδέστερα ἵνα μὴ εἴπωμεν γελῶσα, ἰδοὺ τί σὺν τοῖς ἄλλοις μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας. — Ὁ Κ. Δ. Χαροκόπος κατέχει τὰ δύο πατώματα οἰκίας τινος εἰς τὴν Πίναν, τὰ κάτω τῆς αὐτῆς οἰκίας ἀνέχουσιν εἰς δύο παντοπώλας οἵτινες αὐθαίρετως ἐνέπηξαν γύρωθεν αὐτῆς πασσάλους, καὶ ἐσχημάτισαν διὰ σανίδων καὶ ἑτέρων ἐργαστήριον πρὸς βλάβην τῶν ὑπερκειμένων πατωμάτων. Ὁ Κύρ. Χαροκόπος ἀνεφερθεὶς εἰς τὰς ἀρμοδίου ἀρχάς, ἔτυχεν καὶ ἀποφάσεως δι' ἧς οἱ παντοπώλαι διεταττόντο νὰ ἐπαναφέρωσι τὰ πάντα εἰς τὴν προτῆραν τῶν κατάστασιν. — Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἦτο τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπεκυροῦτο παρὰ τῆς Γραμματείας τοῦ Ἀρμοστοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν — καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ οἱ παντοπώλαι φιλοδωρήσαντες εἰς τὸν Ἐπαρχὸν μίαν τοῦζινα λουκάτικα ἐπέτυχαν παρὰ τῆς αὐτοῦ ἐθνικότητος νὰ σεβασθῇ ἡ αὐθαίρετος ἐκείνη τῶν προέξ, καὶ proposito de lugane-

ghe πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Ἐπαρχος εἶνε τίποτε ὀλιγό-τερον ἢ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς « Κοινοῦτος Κερκύρας. » Ἐπειδὴ ὅμως εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Σαρακοστήν δὲν πιστεύομεν ἡ αὐτοῦ Πανιερότης νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν αὐτοῦ Ἐθνικότητα τὴν φαγὴν τῶν λουκανίνων, Ζήτω ἡ ἔνωσις.

— Ἀνέγνωμεν εἰς τὸν ἀπὸ 377 ἀριθ. τοῦ « Εὐαγγελισμοῦ, » εὐχαριστήριον τοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου τῶν δημοσιογράφων πρὸς τὸν Φιλέλληνα Γρέγορ, τὸ εὐχαριστήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας ἀσπάζομεθα ὡς ἀντάξιον Ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης τεκμήριον, ἀνέγνωμεν ἐπίσης καὶ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὸ ἐπιστολὴν τοῦ Προέδρου Καλαποθάκη, ἥτις τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάδει ὅλως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀντικειμένου. Κρίμα ὁ Κύριος Καλαποθάκης νὰ μὴ κλείσῃ τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὸν δεῦτερον παράγραφον, ὥς ἐκεῖ φαίνεται τῶντι Προέδρος Συλλόγου Ἑλλήνων ὀρθόδοξων δημοσιογράφων, ἀλλὰ παρακατιῶν πλανώμενος προσβάλλει, νομίζομεν, καὶ τὸν ὁποῖον προτίθεται νὰ εὐχαριστήσῃ Γρέγορ.

— Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς Ἑλλ.: ἐφημερίδας ὅτι ἡ Βουλευτικὴ ἡμῶν ἐπιτροπὴ ἐξεπλήρωσε μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἀποστολὴν τῆς, ἧς τὸ ἐξαγοόμενον εἶνε: 1) Καθολικὴ ἡ ψηφοφορία, 2) Ἡ μυστικότης κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα, 3) διπλάσιος ἀριθμὸς πληρεξουσίων, καὶ 4) ἐξελιγῆς παρὰ τῶν ἰδίων ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. — Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν Σάββατον, διέβη ἡ ἐπιτροπὴ ἐντεῦθεν ὅπου καὶ ἐγευματίσε, τὸ ἔσδομον ἄχρις ὥρας ὑπ' αὐτῆς καταδροχὰν διπλωματικὸν γεῦμα, εἰτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ ὅπου νέαι τιμαὶ καὶ νέα γεύματα τὴν ἀνεκούφισαν.

— Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Πρωτευούσης, ὁ Σ. Ἡμῶν Βασιλεὺς θὰ παρευρεθῇ εἰς Κέρκυραν κατὰ τὴν γέαρ ἐβδομάδα, καὶ κατὰ τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ἄγγλοι θὰ διαμείνωσι ἄχρι τῆς 20 Ἰουνίου, ἧς συμβεβίασεν ὁ βουλούμενος τὰς ἀντιφάσεις ταύτας.

— Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ πάλαι ποτε Βουλευτὴς τῆς ἐνάτης Βουλῆς Δ.ρ. Ἰακωδάτος δὲν ἀπέκαμε στοιχηματίζων, διότι διαπραγματεύεται τὰ νῦν νέον στοιχίμα μὲ τὸν Κ. Δ. Λειναρδάτον!!! Ζήτω λοιπὸν λέγομεν καὶ ἡμεῖς Ζήτω ὁ προτείνας παλαί ποτε τὴν ἔνωσιν Ἰακωδάτος. Ζήτω ὁ νέος Καζαμίας!

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας, ὑπὸ ἡμερομ. 4 Ἀπριλίου:

« Τὴν 1ην Ἀπριλίου κατὰ τὴν 10 ἑσπερινὴν ὥραν διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτμοπλοίου ἡ « Ἀφροδέσσα » ἐφθασεν ὁ Ἀυτάρχης τῆς Α. Β. Μ. Γεωργίου Α', μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ δύο ἱπασπιστῶν. Τὴν Πέμπτην τὸ πρωὶ κατὰ τὴν 7 ½ π. μ. ἀποβιβάσθη ἐπορεύθη ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς λαοῦ ζητωκραυγάζοντος, πρὸς τὴν Α. Πανιερότητα τὸν Ἀθανάσιον Κερκύρας καὶ Πρόεδρον τῆς Ἑταιρίας ἡ « Κοινοῦτος, » εἰτα δὲ περὶ τὴν 10 π. μ. ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀρμοστὴν καὶ τοῦ ἐξήγησε τὰς κλίεις ὅπως ἐπιθεωρήσῃ τὸ Ἀρμοστήριον καὶ τὸ ἐν αὐτῷ, ὁ δὲ Ἀρμοστής του ἔδωκε τὸν ἱπασπιστὴν του μετὰ τὰς κλίεις καὶ ἐθεώρησε ἀπὸ τὰ τὰ μὴ τὸ Ἀρμοστήριον,

τὰ Ἱπποκράσια, τὴν Βιβλιοθήκην τὸ Περιβόλιον κτλ. μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Μέγαρα τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ πρώην Προέδρου, τῆς Γερουσίας καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτά. Παρὶ τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴν ἄμαξαν ἐπορεύθη εἰς τὸ Ἀγροτικὸν Παλάτιον ὅπου κατέλυσε πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Αὐστρίας, καὶ ἐπεθεώρησε ἐπίσης καὶ αὐτό. Ἐπιθεώρησας ἅπαντα, ἀνήγγειλε τῷ Ἀρμοστῇ ὅτι μέρος τῶν ἑαυτοῦ ἐπιπλῶν θέλει τῷ καμῇ χάριν πρὸς ἐξοικονόμησιν νὰ τὰ ἀγοράσῃ, καὶ ὅτι θέλει πέμψῃ καὶ ἕτερα ἀναγκαιούντα ἐπιπλά πρὸς διακόσμησιν τοῦ Ναυαγίου εἰς ὃ θέλει διαμεῖνῃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ἡμῶν.

— Σήμερον (4 Ἀπριλ.) ἀναχωρεῖ μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον δι' Ἀθήνας, ἀφίγων ἐδῶ τὴν οἰκογενειάν του, ὅπως ἔλθῃ μαζί μὲ τὸν Βασιλέα, μετὰ τὴν νέαν ἑβδομάδα.

Σήμερον ἐπίσης δημοσιεύεται ἐπίσημως, παρὰ τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ τῆς Γερουσίας, ἡ πολυπόθητος Ἑνωσις Ἡμῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἡμῶν Ἑλλάδος, καὶ ἡ Κυβέρνησις μένει προσωρινῇ μέχρι νέων διαταγῶν τοῦ Βασιλέως Ἡμῶν. — Περιμένεται δὲ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως λάβῃ τὴν παράδοσιν καὶ λέγεται, ὡς τοιοῦτος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Θ. Δεληγιάννης.

Τὴν Τετάρτην ἀπεβίωσεν ὁ ἱππότης Ἀντώνιος Δάνδολος δημοτικὸς σύμβουλος, καὶ τὴν Πέμπτην περὶ τὰς 5 μ. μ. ἐγένεν ἡ ἐκφορά του ἐν ἡ παρῆσαν ἡ Γερουσία, τὸ Ἐπαρχεῖον, ὅλαι αἱ ἀνώτεραι καὶ κατώτεραι ἀρχαί, ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία μετὰ τῆς Μουσικῆς παιανίζουσα τὸν ἐπικηδεῖον ὕμνον, καὶ πλῆθος λαοῦ, ἅπαντα ἡ πόλις σχεδὸν, χωρικοὶ τε καὶ προάστειανοὶ θρηνοῦντες τὸν ἀληθῆ πατριώτην, καὶ τὸν πολλὰ μοχθήσαντα διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀποκατάστασιν, δι' ἔργων καὶ διὰ λόγου, διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς μεγάλους τῆς γῆς. »

X.

— Ἡ τελευταία Ἑπαλξίς τοῦ Βίδου ἐτυνάχθη ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸν ἀέρα μετὰ καταχθονίου πατάγου ὃ δ' ἐκσφενδονισμὸς τῶν λίθων καὶ τρομερὸς κλονισμὸς ἐπέφερεν ἀκαταλογίστους ζημίας εἰς πολλὰς τῶν μᾶλλον ἐκτεθειμένων οἰκιῶν, εἴθε νὰ ἦτο τοῦτο τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ δαιμονίζοντος τὴν Ἑπτάνησον διαδόλου!

— Συνιστῶμεν θερμότατα εἰς τὴν ἐσκαμμένην ἀνάγνωσιν τοῦ φιλοκάλου καὶ πολυπράγμονος κοινοῦ μας τὸ παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερον Περιοδικὸν « Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ » τοῦ ἱατροῦ Γουδα, εἶναι σύγγραμμά το ὁποῖον ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ οἰκογενειάρχαι, οἱ πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ προτιθέμενοι νὰ μορφώσωσι τὰς οἰκογενείας των, τοῦ Κ. Γουδα τὸ πόνημα ὤφειλε νὰ ἦνε τὸ ἐγκόλπιον παντὸς ἀληθοῦς Ἑλληνοῦ.

— Καὶ αὐτὰς ἐδημοσιεύθη καὶ προκήρυξις τοῦ Ἀρμοστοῦ περὶ ἀναβολῆς τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἐνωσοφόβοι τοῦ τοποῦ ἐλήφθησαν τῆς προκηρύξεως ταύτης ὡς οἱ ναυαγισμένοι τῆς τελευταίας σανίδος τοῦ πλοίου, τοῖς εὐχόμεθα νὰ μὴ πνιγῶσι.

— Ἀξιολόγον καὶ πλήρη πατριωτισμοῦ ἐπιστολὴν ἀπεύθυνε, ὀλίγον τι πρὸ τῆς θανάτου, ὁ μακαρίτης Δάνδολος, πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων Ὑπουργὸν τῆς Α. Μ. Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, λυπούμεθα ὅτι τὸ

στενὸν τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἀπιτρέπει τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος καθ' ὁλοκληρίαν ἢ καὶ κατὰ περικοπὴν καταχωρίσιν τῆς, θέλομεν τὸ πράξει προσεχῶς.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΕΦΑΝΗΚΕ Η ΖΑΚΥΘΟ.

Σὰ σκοτεινὸς βρυκόλακας ὁποῦ στὸν Κόσμο βγαίνει,
Καὶ σὲ ζωὴ π' ἀνέρχεται ποῦχε λησμονημένη,
Καὶ βλέπει φῶς καὶ ἥλιο, κάμπους καὶ πρασινάδες,
Ἀνθούς, λουλούδια ἀπάντεχα κ' ἄμετραις ὁμορφίδες —
Κ' ἀκούει φωναῖς χαρούμεναις τραγούδια καὶ χοροῦς,
Καὶ βλέπει ζωῆς κίνησιν νὰ φθάνη τὸ οὐρανούς·
ἔτσι καὶ γὼ εὐρέθηκα, Ζάκυθο εὐτυχισμένη,
Ὦντες τῇ γῆς σου ἐπάτησα τὴν ἐρωτοπλασμένη —
Δέξουτο ἐτοῦτο δέξουτο, σὰ νάτανε παιδιοῦ σου
Γλυκὸ φίλιν καὶ μοῖραστο, σ' ὅλους τοὺς κάτοικούς σου.

ΤΩ ΦΙΛΩ Ν. Κ.

Σοῦ λέν πῶς τὸ Βαπόρη συντομεύει
Ἀπόστασες καὶ τρέχει σὰν ξιφτερί·
Εἶνε τρεῖς μῆνες ὁποῦ ταξιδεύει
Κάποιος γιὰ ναῦρη ἀγαπημένο αἰτέρι
Κ' ἀκόμη ἀπὸ Κορφοῦς, μὲ τόσο ζόρι,
Δὲν ἐφθασε στὴ Σμύρνη . . . τὸ Βαπόρι !

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ.

Π αλλὰδιον ἐγίνηκες
Ν οησιᾶς καὶ τρέλλας,
Ι. πέρποτε δὲ ἄλλοτε
Ν αμπρὸς διὰ κοπέλας·
Ο ρῶν δὲ γλυκοκῦττασμα
Μ. ἂν τὸν τρελλὸν πηδάς ! !

Π οσάκις δὲν σ' ἐθαύμασα
Η λιστολισμένον
Ν υχνόλαδον δὲ τὰ μαλ' ἄ
Π ίστις βεδρεγμένον ; !
Ι. δοῦ σ' ὁρῶ νῦν νὰ βαστάς
Ν ὅο ἡ τρεῖς ὁμπρέλες
Π σύγως δὲ ν' ἀκολουθᾷς
Ι. ὁ δούλος τὸς κοπέλας ! !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
Α. ΜΕΛΙΣΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.